

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. П., 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Ив. Николов

при участието на секретаря Величка Андреева
като разгледа докладваното от Андрей Ив. Николов Гражданско дело № 20231230100596 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на разглеждане са обективно (евентуални) съединени иски по чл. 121а, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 1, б. „а“ КТ и по чл. 59 ЗЗД.

Ищецът – П. Л. Д., с адрес в гр. Ш., ул. „Т.“ № 16, вх. 5, ет. 2, ап. 56, ЕГН *****, твърди, че с ответника (като негов работодател), в периода 06.10.2020 г. – 24.01.2023 г., са се намирали в трудово правоотношение, въз основа на трудов договор, по силата на който той е изпълнявал длъжността „шофьор – товарен автомобил“. Пояснява, че трудовите му задължения са били свързани с превоз на товари по маршрути от Кралство Белгия до Република Франция и до Кралство Нидерландия. Изтъква, че във връзка с работата му ответникът го е командировал в чужбина, въз основа на договор, който последният е сключил с чуждестранното дружество „DHL Белгия“. Смята, че по този повод е трябвало да му бъдат осигурени минималните условия за изпълняваната длъжност, приложими в Кралство Белгия, сред които е минимална почасова заплата от 12,2105 евро/час, както и фиксирана дневна надбавка от 36,1265 евро за всеки 24-часов период. Поддържа, че ответникът не е сторил това, поради което се получава разлика от 74 487,37 лв. между трудовото възнаграждение, което му е било изплатено, и реално дължимото такова (съобр. изменението на главния иск, направено по чл. 214, ал. 1, изр. 3, предл. 1 ГПК, при което родовата подсъдност отново е на районния съд, на основание чл. 103 във вр. с чл. 104, т. 4, предл. 2 от с. к.). Иска визираната сума да му бъде присъдена, а в условията на евентуалност – да му се

присъди сумата от 1 000 лв., заради неоснователно обогатяване, ведно със законната лихва и в двата случая, считано от датата на подаване на исковата молба в първоначално сезирания съд – 06.02.2023 г., до погасяването. Претендира и съдебни разноски.

Ответникът – „С. Ш.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „Ц. Б. III“ № 11А, ЕИК ***, оспорва ищцовите претенции и настоява за присъждане на съдебно-деловодни разходи. Излага доводи, че ищецът не е бил командирован в чужбина в изпълнението на договор, сключен с чуждестранен търговец, и всички суми, дължими по трудовото правоотношение, са били коректно начислени и изцяло изплатени.

Съдът приема следното:

1. По съществото на делото (изводи от фактическа и от правна страна):

1.1.) Уважаването на предявените искиви претенции е предпоставено от кумулативната даденост на съответните законови изисквания, произТ.щи от относимите материалноправни разпоредби, а именно:

1.1.1.) За главния иск (чл. 121а, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 1, б. „а“ КТ) – трудово правоотношение между ищеца (в качеството му на работник/служител) и ответника (като работодател) за процесния период от време, отнасящо се до посочената в исковата молба длъжност; реалното полагане на труд от страна на работника/служителя, чрез командироването му в чужбина; командироването да е извършено за сметка и под ръководство на ответника и въз основа на договор, сключен между последния и ползвател на съответните услуги в приемащата държава; размер на претендираните минимални възнаграждения, които важат за изпълняваната длъжност, в държавата по местокомандироването.

1.1.2.) За евентуалния иск (чл.59 ЗЗД) – извършването на твърдяната работа от ищеца в полза на ответника, от която същият се е обогатил, както и размер на сумата, която се дължи като обезщетение по този повод.

1.2.) Правилата, регламентиращи разпределението на доказателствената тежест в искивия граждански процес (чл. 154, ал. 1 ГПК), възлагат на ищеца да установи положителните предпоставки по всеки от исковите, а на ответника – погасяването на задълженията.

1.3.) Фактологията, изведена от събрания доказателствен материал, която е релевантна за произнасянето по спора, поставен за решаване, е следната:

1.3.1.) С доклада по делото (чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК) са били отделени за ненуждаещи се от доказване признатите от страните факти, че за времето от 06.10.2020 г. до 24.01.2023 г. те са се намирали в трудово правоотношение, по което ищецът е имал качеството на служител, а ответникът – на работодател, за длъжността „шофьор – товарен автомобил”.

1.3.2.) От копието на трудов договор с № 407 от 06.10.2020 г. е видно, че размерът на основното месечно брутно трудово възнаграждение на служителя, което страните са уговорили, е 610 лв.

1.3.3.) От справка за актуално състояние на трудовите договори към 28.01.2023 г., издадена от НАП на името на ищеца, се потвърждава, че посоченият трудов договор е бил прекратен на 24.01.2023 г.

1.3.4.) От съвкупната преценка на гласните доказателствени средства, създадени с участието на свидетелите Д. Г., А. М. и В. Н., които няма причини да не бъдат кредитирани, се констатира, че:

1.3.4.1.) Основната търговска дейност на ответното дружество е международен превоз на товари, извършвани чрез тежко-товарни камиони, между различни държави от Европейския съюз (ЕС), Кралство Великобритания и Кралство Норвегия.

1.3.4.2.) Транспортните курсове, които трябва да бъдат осъществявани от служителите на ответника, заемащи длъжността „шофьор – товарен автомобил“, основно се набират посредством чуждестранни търговци, предоставящи спедиционни услуги, сред които са „DHL“, „Timocom“, „Amazon“, „Raben Group“, „Alibaba“.

1.3.4.3.) Всички тези спедитори поддържат интернет-платформи, в които се отразяват свободните транспортни курсове, които те предлагат, и тяхната цена, като самите платформи са общодостъпни за всички търговски, осъществяващи превозни услуги и търсещи превози за осъществяване.

1.3.4.4.) Заявяването на превозните курсове в платформите на спедиторите от името на ответното дружество и подаването им към неговите шофьори се прави от служители, заемащи длъжността „диспечери“, при търговското дружество „Бамби Консултинг“, което е базирано в Република Северна Македония. Дружеството „Бамби Консултинг“ работи в областта на консултантските услуги, които предоставя на други търговци, сред които са и посочените услуги, които то предоставя на ответното дружество.

1.3.4.5.) С цел осигуряване на място за почивка на шофьорите си, ответникът е организирал наемането и поддържането на квартири в Кралство Белгия, в Кралство Нидерландия и във Федерална Република България, които те могат да ползват.

1.3.4.6.) Всеки от шофьорите сам решава кога и колко време да ползва отпуск (платен или неплатен) и съответно кога да поеме транспортни курсове, за което уведомява диспечерите.

1.3.4.7.) Началото на превозите от шофьорите започва от някоя от държавите, в които ответното дружество работи, като придвижването им до началната точка става чрез бусове, организирани от ответника, или с транспорт, организиран от самия шофьор (автомобил, автобус или самолет), за което работодателят възстановява

всички разходи.

1.3.4.8.) Ищецът също е работил по описания начин, извършвайки превози по дестинациите от Кралство Белгия до Република Франция и до Кралство Нидерландия, както и обратно.

1.3.5.) Още в исковата молба ищецът изрично признава, че превозването му от Република България до началната точка на транспортните курсове, които е извършвал, е било на разноски на работодателя.

1.3.6.) Няма спор по делото, че транспортните курсове, извършвани от ищеца, са ставали с превозни средства, осигурявани от дружеството ответник, които са негова собственост или то е техен лизингополучател, което става ясно и от свидетелствата за регистрация на превозни средства, ангажирани с отговора на исковата молба.

1.3.7.) От изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение не е оспорено от никоя от страните, се изяснява, че:

1.3.7.1.) Общият брой работни часове, включени в исковия период, за които ответникът е подал декларации до органите на НАП, по повод осигуряването на ищеца, е 3752 часа.

1.3.7.2.) Минималната работна ставка в Кралство Белгия за един отработен час от шофьор на товарен автомобил е 12,2105 евро.

1.3.7.3.) Няма ясни доказателствени данни за конкретните часове, които ищецът е отработил при ответника, през исковия период.

1.3.7.4.) Ако упоменатата ставка бъде отнесена към часовете, отговарящи на дните, през които ищецът е бил осигуряван от ответника, се получава обща сума от 45 813,30 евро или 89 604 лв.

1.3.7.5.) За времето, през което е съществувало процесното трудово правоотношение, начисленото трудово възнаграждение на ответника е 15 116,63 лв.

1.3.7.6.) Разликата между последните две суми е 74 487,37 лв.

1.3.7.7.) При горните изчисления са били ползвани и работните часове за дните, през които ищецът е ползвал отпуск (редовен платен годишен, неплатен и платен отпуск за болест), като тези дни са общо 112, а работните часове за тях са 896. Ако тези часове не бъдат взети предвид, разликата между начисленото трудово възнаграждение и сумата за работните часове през реално отработените дни, според минималните ставки в Кралство Белгия, ще бъде по-малка – 53 089,40 лв.

1.3.7.8.) Общата сума, която е била изплатена на ищеца за командировъчни разходи, докато е работил при ответника, е 85 087,92 лв., като тя е начислена въз основа на следните командировъчни заповеди:

- Заповед № 168/06.10.2020 г., за периода от 06.10.2020 г. до 31.12.2020 г.;

- Заповед № 259/01.01.2021 г., за периода от 01.01.2021 г. до

14.03.2021 г.;

- Заповед № 337/27.05.2021 г., за периода от 27.05.2021 г. до

30.06.2021 г.;

- Заповед № 402/01.07.2021 г., за периода от 01.07.2021 г. до

31.08.2021 г.;

- Заповед № 420/01.09.2021 г., за периода от 01.09.2021 г. до

31.10.2021 г.;

- Заповед № 466/01.11.2021 г., за периода от 01.11.2021 г. до

18.12.2021 г.;

- Заповед № 481/27.01.2022 г., за периода от 27.01.2022 г. до

31.03.2022 г.;

- Заповед № 522/01.04.2022 г., за периода от 01.04.2022 г. до

30.06.2022 г.;

- Заповед № 612/01.07.2022 г., за периода от 01.07.2022 г. до

31.07.2022 г.;

- Заповед № 629/09.09.2022 г., за периода от 09.09.2022 г. до

31.10.2022 г.;

- Заповед № 697/01.11.2022 г., за периода от 01.11.2022 г. до

18.12.2022 г.

1.3.7.9.) Търговците – спедитори, с чието участие са били извършени транспортните курсове от ищеца, докато е работил при ответника, са:

- „DHL International“ GmbH – Федерална Република Германия;
- „DHL Freight“ GmbH – Федерална Република Германия;
- „DHL Worldwide Network“ NV/SA – Кралство Белгия;
- „DHL AVIATION (UK)“ LTD – Кралство Великобритания;
- „DHL INTERNATIONAL“ – Република Франция;
- „DHL INTERNATIONAL“ – Кралство Нидерландия.

1.3.7.10.) Клиентите на ответното дружество, които са му заплащали за извършени от него в тяхна ползва транспортни курсове, реализирани от ищеца, са:

- „ДИ ЕЙЧ ЕЛ ФРЕЙГТ“ ГМБХ;
- „ДИ ЕЙЧ ЕЛ ИНТЕРНЕСЪНЪЛ“ ГМБХ;
- „ВИКИ СПЕД“ Д.О.О.;
- „МЕГАХЕД ЕЛШАФЕЙ“;
- „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД – клон Благоевград;
- САШО ИВАНОВСКИ;
- „ДИ ЕЙЧ ЕЛ УЪРДУЕЙД НЕТУЪРК“;
- „СКС ШПЕД 2022“ ЕООД;
- „ХЕРОС ТРЪКС“ ООД.

1.3.8.) От приетите като писмени доказателства справки от директора на ТД

на НАП – гр. София, Офис – гр. Благоевград и от заместник-директора на ГД „Гранична полиция“ – МВР се потвърждават данните, касаещи работните дни и часове, за които ищецът е бил осигуряван от ответника, както и регистрираните преминавания на ищеца през гранични контролно-пропускателни пунктове на Република България.

1.3.9.) От представеното от пълномощника на ищеца писмо от посланика на Кралство Белгия в Република България пък се потвърждава, че минималната почасова ставка в първата държава за шофьори на товарни автомобили е между 12 и 14 евро.

1.3.10.) Командировъчните заповеди, цитирани от вещото лице, са представени и като писмени доказателства по делото от ответника. Ищецът ги е оспорил, с възражение, че те нямат достоверна дата по чл. 181 ГПК. Това възражение не е основателно. „Трето лице“ по смисъла на чл. 181 ГПК е онова, което черпи права от лицето, подписало документа, и правата, които то черпи, могат да възникнат само при условие, че датата на възникването им предшества датата на документа (вж. *Решение № 193/04.06.2010 г. по гр. д. № 176/10 г., II г. о. на ВКС*). Следователно работниците и служителите не могат да бъдат разглеждани като трети лица по смисъла на анализираната разпоредба, спрямо които да важи изискването за достоверност на датите на оспорени от тях заповеди на работодателя (вж. *Решение № 177/13.06.2012 г. по гр. д. № 1672/11 г., III г. о. на ВКС*). Същевременно в случая са налице и категорични данни, верифицирани чрез счетоводната експертиза, които не са оспорени от ищеца, че точно въз основа на тези заповеди за командироване на същия са били изплатени посочените командировъчните разходи от 85 087,92 лв.

1.4.) Горните фактическите положения създават опора за юридически заключения, че:

1.4.1.) Главният иск е неоснователен, тъй като:

1.4.1.1.) Разпоредбата на чл. 121а КТ е в сила от 30.12.2016 г. и с нея в българското законодателство се транспонира Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (по-нататък за краткост само Директива 96/71/ЕО). Доколкото чл. 1, § 2 от тази директива изрично изключва от обхвата ѝ само моряшкия състав в предприятията на търговския флот, значи под обсега ѝ попадат всички други видове транспорт, включително и сухоземният такъв, с тежкотоварни превозни средства, какъвто е извършвал и ищецът.

1.4.1.2.) Правната хипотеза, на която в случая се позова ищцовата страна, е нормирана в чл. 1, § 3, б. „а“ от Директива 96/71/ЕО и съответно в чл. 121а, ал. 1, т. 1, б. „а“ КТ – командироване от работодател, позициониран в една държава-членка на ЕС, на свой работник в друга държава-членка, за собствена сметка и под свое ръководство, но по договор, сключен между работодателя и субекта, за когото командированият ще осъществява услуги в другата държава-членка. От така цитираните норми е пределно ясно, че сключването на договора между

командиращия работодател и ползвателя на услугите е нужно да предхожда самото командироване на работника или служителя, защото именно този договор е фактическата причина то да бъде предприето. В конкретния казус подобно обстоятелство не беше доказано. Както от свидетелските показания, така и от заключението на счетоводната експертиза се установи, че ответникът е командировал ищеца за работа в държави от ЕС, с оглед характера на дейността си, но без предварително сключване на договор с търговец, базиран там. Напротив, транспортните курсове, които ищецът е трябвало да извършва, са били подавани от служители на друг търговец, в резултат на сключването на множество превозни сделки, със спедитори и с други контрагенти, намиращи се в различни държави, като всичко това е ставало, след като той вече е бил командирован за работа в чужбина. Затова и приложими тук се явяват не правилата на чл. 121а КТ, а онези на чл. 121 във вр. с чл. 215, ал. 1 КТ и на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. Съдебната практика, на която се прави позоваване в исковата молба и в писмената защита на процесуалния пълномощник на ищеца, не променя последния извод. В нея е закрепено принципно вярното разбиране, че Директива 96/71/ЕО се прилага и за шофьорите от сухопътния транспорт на товари, но то е съотнесено към приетите там факти, че е имало сключен договор, въз основа на който даденият шофьор е бил командирован в друга държава-членка на ЕС. Както беше казано, в сегашния казус не се доказва факт от такъв порядък.

1.4.1.3.) Дори обаче да се приеме, че процесният казус попада под обсъждания нормативен режим пак няма да има основание за уважаване на главния иск.

1.4.1.4.) Семантичната основа, върху която е конструиран институтът на чл. 121а КТ, е на командирования работник или служител да се осигурят от командирования го работодател същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава (чл. 121а, ал. 4 КТ). Логиката на това законодателно разрешение е пределно ясна – щом като даденият работник или служител ще работи в друга държава-членка на ЕС, извършвайки услуги за търговец, базиран там, той не може да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от работниците и служителите, които са наети на сходна работа в държавата по местокомандироването.

1.4.1.5.) Вече беше изяснено, че ответникът, в качеството на работодател на ищеца, го е командировал за работа в чужбина, приемайки че приложение трябва да намерят правилата на чл. 121 във вр. с чл. 215, ал. 1 КТ и на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. По този повод, за процесния период, ответникът е платил на ищеца командировъчни разходи, които надхвърлят разликата между изплатеното трудово възнаграждение и дължимото такова по минималните ставки на Кралство Белгия. Така в крайна сметка ищецът не е бил

поставен в по-неблагоприятно положение от работниците и служители в тази държава, изпълняващи трудова функция като неговата. В този случай не става въпрос за прихващане на насрещни вземания, за което да е нужно възражение по чл. 103, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 298, ал. 4, предл. 2 ГПК, а за преценка дали работодателят в крайна сметка е осигурил на командирования работник минималните условия, приложими в държавата на командироването, или не. В тази насока е важно да се добави, че при командироване по чл. 121а КТ командированият има право единствено на пътни пари и то при реално извършени от негова страна пътни разходи (чл. 215, ал. 2 КТ във вр. с чл. 4, ал. 5 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги). Ето защо и след като ищецът в действителност е получил от ответника финансова компенсация във величина, кореспондираща с онази по минималните ставки в държавата, в която е бил командирован, няма основание този факт да бъде игнориран. Обратното би било в колизия както с водещия процесуален принцип, че съдът отчита всички факти, имащи значение за изхода от съдебния спор (чл. 235, ал. 3 ГПК), така и с базисния постулат за добросъвестно упражняване на всички права и задължения по трудовото правоотношение (чл. 8, ал. 1 КТ). Тези изводи не се влияят от цитираното от пълномощника на ищеца *Определение № 409/30.01.2024 г. по гр. д. № 1825/23 г., IV г. о. на ВКС*. То е постановено в процедура по чл. 288 ГПК и не представлява задължителна съдебна практика. От друга страна, в него не е правен анализ в насока дали присъждането на парична компенсация по минималните ставки, установени в държава, където работник или служител е командирован по чл. 121а КТ, след като на същия вече са били платени командировъчни разходи, които напълно покриват първите, всъщност няма да доведе до колизия с принципа на чл. 8, ал. 1 КТ.

1.4.2.) Отхвърлянето на главния иск води до сбъждане на вътрешно-процесуалното условие за разглеждане по същество и на евентуалната искова претенция. Тя също е неоснователна. Материалното субективно право, регламентирано в чл. 59 ЗЗД, възниква, когато е настъпило разместване на имуществени блага, без правно основание, включително без страните да са обвързани от договорно такова (вж. *т. 8 от Постановление № 1/28.05.1979 г., Пленум на ВС*). Ако отношенията им се развиват в рамките на трудовоправна обвързаност, породена от трудов договор, те трябва да бъдат уредени, съобразно съдържанието на трудовото правоотношение, поради което е очевидно, че тогава няма как в правната сфера на ищеца да е възникнало вземане, произТ.що от неоснователно обогатяване.

2. По съдебните разноси и дължимата държавна такса:

2.1.) При този изход от делото право на съдебни разноси има само ответникът (чл. 78, ал. 3 ГПК).

2.2.) Той е направил съдебно-деловодни разходи за вещо лице (650 лв.), както и

за възнагражденията на двама адвокати (1 800 лв. – за а. А., и 1 300 лв. – за адв. П. Й.), за които е доказано, че са заплатени, съгласно депозираните банкови документи (съобр. т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/12 г., ОСГТК на ВКС).

2.3.) По аргумент от чл. 78, ал. 1, предл. 3 във вр. с чл. 9 ГПК, страната, която е загубила делото, дължи на страната, която го е спечелила, възстановяване на разноски само за един адвокат (вж. и *Определение № 194/01.10.2019 г. по т. д. № 2887/18 г., I т.о. на ВКС*).

2.4.) Законът не дава директен отговор на проблема кой от платените хонорари следва да се присъди, когато са били ползвани двама и повече адвокати, поради което разрешението му трябва да бъде потърсено по тълкувателен път. По същността си отговорността за разноски в гражданския процес е материалноправно отношение от облигационен характер, има обективен (невиновен) характер и е предназначена да компенсира страната, чиято правна теза е била потвърдена при решаването на правния спор, който другата страна неоснователно е предизвикала (вж. Ж. Сталев, А. Мингова, О. Стамболиев, В. Попова и Р. И., „Българско гражданско процесуално право“, 2012 г., стр. 378 и сл.). Ограничаването на разноските за адвокатско възнаграждение само до един адвокат е ориентирано към постигането на един разумен баланс в правата и интересите на двете насрещни страни по делото (чл. 2 ГПК). В този смисъл на възмездяване ще трябва да подлежат разноските за адвоката, които са в по-голям размер, защото обратното пък неоправдано би ощетило страната, която е положила адекватни усилия да защити интересите си, а и в крайна сметка именно тя е излязла права в спора (вж. в такава насока *Определение № 45/06.01.2016 г. по в. ч. гр. д. № 5519/15 г. на Апелативен съд – гр. София, което е влязло в сила, след като не е било допуснато до касационно обжалване с Определение № 607/22.11.2016 г. по ч. т. д. № 544/16 г., II т. о. на ВКС*).

2.5.) В обобщение на казаното е необходимо ищецът да бъде осъден да заплати на ответника разходите за вещото лице и само разходите за по-високия от платените адвокатски хонорари.

2.6.) По аргумент от правилото на чл. 359 КТ, по трудови спорове работникът или служителят не дължи държавна такса и разноски към съда, даже и при изход, който е неблагоприятен за него (вж. *Решение № 76/16.02.1995 г. по гр. д. № 1442/94 г., III г. о. на ВС* и *Решение № 271/30.03.2009 г. по к. гр. д. № 123/08 г. на Апелативен съд – гр. София*). Затова и в тежест на ищеца не следва да се възлага нито държавната такса за производството, нито разходите за вещото лице, направени от бюджета на съда.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. П., Гражданско отделение, Трети състав

РЕШИ.

ОТХВЪРЛЯ главния иск по чл. 121а, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 1, б. „а“ КТ, **предявен от П. Л. Д.**, с адрес в гр. Ш., ул. „Т.“ № 16, вх. 5, ет. 2, ап. 56, ЕГН *****, **срещу „С. Ш.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „Ц. Б. III“ № 11А, ЕИК ***, **с който се претендира последното да бъде осъдено да заплати на първия сумата от 74 487,37 лв.**, представляваща разлика в трудовото възнаграждение, което ответникът (като работодател) е изплатил на ищеца, и онова, което му дължи, според минималните условия на работа, установени в Кралство Белгия, където работодателят го е командировал за периода от 06.10.2020 г. до 24.01.2023 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в първоначално сезирания съд – 06.02.2023 г., до погасяването.

ОТХВЪРЛЯ евентуалния иск по чл. 59 ЗЗД, **предявен от П. Л. Д.**, с адрес в гр. Ш., ул. „Т.“ № 16, вх. 5, ет. 2, ап. 56, ЕГН *****, **срещу „С. Ш.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „Ц. Б. III“ № 11А, ЕИК ***, **с който се претендира последното да бъде осъдено да заплати на първия сумата от 1 000 лв.**, представляваща разлика в трудовото възнаграждение, което ответникът (като работодател) е изплатил на ищеца, и онова, което му дължи, според минималните условия на работа, установени в Кралство Белгия, където работодателят го е командировал за периода от 06.10.2020 г. до 24.01.2023 г., с което е настъпило неоснователно обогатяване за работодателя, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в първоначално сезирания съд – 06.02.2023 г., до погасяването.

ОСЪЖДА П. Л. Д., с адрес в гр. Ш., ул. „Т.“ № 16, вх. 5, ет. 2, ап. 56, ЕГН *****, **да заплати на „С. Ш.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „Ц. Б. III“ № 11А, ЕИК ***, **сумата от 2 450 лв.**, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, представляваща съдебни разноски, дължими за производството по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните, пред Окръжен съд – гр. Благоевград, в 2-седмичен срок, считано от връчването на препис, с въззивна жалба, която се подава чрез Районен съд – гр. П..

Съдия при Районен съд – П.: _____